

DAIFUKU

汝、
星のごとく

เธอผู้เป็น
ดาวดวง
ดาวดวง
A

นางิระ ยู เขียน
เมธี ธรรมพิภพ แปล

汝、星のごとく

เธอผู้เป็น
ดาวดวง
สว่างดาว
A

นางิระ ฌู เขียน
เมธี ธรรมพิภาพ แปล

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

เธอผู้เป็นดวงดั่งดวงดาว 汝、星のごとく

นางิระ ยู เขียน

เมธี ธรรมพิภพ แปล

Nanji, Hoshinogotoku © 2022 Yuu Nagira. All rights reserved.

First published in Japan in 2021 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2566

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ บริษัท บู้ค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0505-2

นางิระ, ยู.

เธอผู้เป็นดวงดั่งดวงดาว.- กรุงเทพฯ : บู้ค ไทม์, 2566.

324 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. เมธี ธรรมพิภพ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0505-2

ประธานกรรมการบริหาร

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

กรรมการผู้จัดการ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ที่ปรึกษา

ลัดดา วรสุมาวงศ์ นิเวษประ

บรรณาธิการบริหาร

วรุฒม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

วัชรวิชญ์, ทินภาส พาหะนิชย์

บรรณาธิการเล่ม

รุจี บุญยมาลิก

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

2an.

ศิลปกรรม

รุ่งฤทัย ศรีสุข

พิสูจน์อักษร

ทีมไต้ฟกุ

ฝ่ายการตลาด

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

ฝ่ายขาย

มนัญชยา ศิริวงษ์

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

สุรินทร์ บุระณา

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท บู้ค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

จากใจสำนักพิมพ์

ความรักในรูปแบบของคนรัก และครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์แต่เติมเต็มให้หัวใจ
พองโต และสนุกสนานอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

เธอผู้เป็นดวงดั่งดวงดาว คือผลงานชิ้นเอกยอดเยี่ยมจากปลายปากกาหมึก
เคร่าของ นางิระ ยู เจ้าของรางวัลชนะเลิศ Honya Taisho และเข้าชิงรางวัล Naoki
2023 ที่เคยฝากความประทับใจมาแล้วกับผลงานชื่อ “Wandering ‘รัก’ พาตัว”

เรื่องราวความรัก การเติบโต และการเดินตามความฝันของโค และอากิมิ
ที่ผู้อ่านจะได้ติดตามตั้งแต่แรกรักจนสุดทางชีวิต ขวากหนามเจ็บร้าวที่ทั้งคู่กำลัง
เผชิญ ภาพฝันที่จะเป็นนักเขียนบทการ์ตูนของโคเด่นชัด ขณะที่ความฝันของ
อากิมิที่จะเป็นนักปักผ้ากลับเลือนหาย ทั้งคู่มาถึงทางแยกที่ต้องจากกัน

ความเข้มแข็ง ความอ่อนแอ รวมทั้งความรักที่แผ่กระจายไปทั่วฟากฟ้า
ท้องทะเล และเธอคือดวงดาวดวงเดียวที่ยังคงเปล่งประกาย

เรื่องของ โค และอากิมิ สามารถเรียกน้ำตาให้ผ้าเช็ดหน้าชื้นชุ่ม และสุขใจ
กับความรักแท้ของทั้งคู่ในหนังสือที่ส่องแสงเหมือนดวงดาวเล่มนี้

สำนักพิมพ์ไต้ฟูกุขอเชิญผู้อ่านเดินข้ามสะพานรักสู่เกาะเซโตคูจิ เปิดโลก
แห่งความฝัน และอิสรภาพ ซึมซับเรื่องราวน่าประทับใจ ตกผลึกความทรงจำ
ให้วราวับริบดวงดั่งดวงดาว

สำนักพิมพ์ไต้ฟูกุ

จากใจนักแปล

หากจะกล่าวว่า “ความรัก” เป็นอารมณ์ที่เข้าใจยากที่สุดของมนุษย์ ผมว่าคงไม่เกินจริงนัก

อารมณ์อื่นๆ นั้นเราพอเข้าใจได้ อย่างที่เราพอจะตอบได้ว่าเราดีใจ เสียใจ โมโห ตื่นเต้น อิจฉา เขินอาย หรือกังวลด้วยเหตุผลอะไร ต่างจากความรักซึ่งไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว หลายครั้งเราไม่สามารถหาเหตุผลให้ความรัก เช่น เราอาจตอบไม่ได้ว่าทำไมถึงรักสิ่งของชิ้นนี้ รักสถานที่แห่งนี้ รักบทเพลงนี้ หรือรักใครคนนั้น

แม้ความรักจะเป็นอารมณ์ที่เข้าใจยาก แต่สังคมกลับตีกรอบความรัก (หรืออาจกล่าวได้อีกแบบว่า “สังคมจึงต้องตีกรอบความรัก”) โดยสร้างกฎเกณฑ์ต่างๆ เพื่อควบคุมความรู้สึกที่ควบคุมได้ยากนี้ ทั้งกฎเกณฑ์ในรูปของกฎหมาย ค่านิยม รวมไปถึงศีลธรรม ส่วนใครจะมองว่ากฎเกณฑ์แต่ละข้อเหมาะสมแล้ว หรือล้ำเส้นเกินไป คงแล้วแต่ว่าบุคคลนั้นอยู่ในสถานะใด รักใคร และรักในรูปแบบใด

หนังสือ “เธอผู้เป็นดุษฎีดวงดาว” เล่มนี้กล่าวถึงเรื่องราวความรักหลากหลายรูปแบบ ซึ่งจะเชิญชวนให้คุณผู้อ่านได้ลองขบคิดว่ากฎเกณฑ์ของความรักข้อไหนเหมาะสม ข้อไหนล้ำเส้น เพียงไม่กี่วินาทีแรกที่คุณผู้อ่านพลิกหน้ากระดาษและอ่านประโยคแรกที่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด โดยพิจารณาจากสายตาของ “คนนอก” ผู้ไม่เคยรู้จักชีวิตของตัวละครมาก่อน คงจะเกิดคำถามมากมายต่อชีวิตสมรสของตัวละครหลัก แต่เมื่อได้ติดตามเรื่องราวจนถึงประโยคสุดท้ายและกลายเป็น “คนใกล้ชิด” กับเหล่าตัวละคร ผมเชื่อว่าความสงสัยที่คุณผู้อ่านเคยมีเมื่ออ่านประโยคแรกจะแปรเปลี่ยนเป็นความเข้าใจและยำเอือนเราว่า อย่าด่วนตัดสินใครจากแง่มุมเล็กๆ แง่มุมเดียวอย่างคำพูดบางคำหรือพฤติกรรมบางอย่าง

สุดท้ายนี้ ในฐานะผู้ถ่ายทอดสารอันละเอียดละไมจากคุณนางิระ ฐุ ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า “เธอผู้เป็นดุษฎีดวงดาว” เล่มนี้ นอกจากจะช่วยสร้างความรื่นรมย์ในการอ่านวรรณกรรมแล้ว จะยังมีส่วนช่วยให้คุณผู้อ่านได้ตระหนักถึงคุณค่าของความรักที่อยู่รอบตัวได้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

สารบัญ

บทนำ		11
บทที่ 1	เสียงคลื่นกระทบฝั่ง	15
บทที่ 2	เกลียวคลื่นกัดเซาะ	97
บทที่ 3	ก้นทะเลลึก	181
บทที่ 4	ลมสงบยามเย็น	293
บทส่งท้าย		317

บทนำ

สามีของฉันจะไปหาคนรักเดือนละครั้ง
ก่อนขึ้นรถ เขาชะโงกมองกล่องรับจดหมาย แล้วหยิบใบปึกกระดาษ
จากในกล่องส่งให้ฉัน บอกว่าไปรษณีย์มาส่งแล้ว

ตอนช่วงพระอาทิตย์ตกดินในฤดูร้อน ฉันหยุดรดน้ำในสวนแล้วรับ
สิ่งที่เขายื่นมาให้ มีซองหนาขนาดใส่หนังสือป่นอยู่กับใบเรียกเก็บเงินและ
ใบปลิวโฆษณา ซองนี้ส่งมาจากโตเกียว ฉันไม่คุ้นชื่อผู้ส่ง

“อยากให้ผมซื้ออะไรมาไหม”

พอฉันตอบว่าไม่อยากได้อะไร เขาก็พยักหน้า บอกว่า “ผมกลับพรุ่งนี้
นะ” ก่อนจะขึ้นรถไป

ฉันกล่าวว่า “เดินทางดีๆ นะคะ” แล้วรดน้ำในสวนต่อ ฉันใช้นิ้วกด
ปากสายยางให้น้ำพุ่งแผ่เป็นแผ่นบางๆ เมื่อวันก่อนหัวฉีดน้ำเสีย อ้อ จริงสิ
ฉันน่าจะขอให้เขาซื้อหัวฉีดน้ำมาด้วย ฉันตั้งใจจะโทรศัพท์ แต่เปลี่ยนใจ
เสียก่อน

จนถึงวันพรุ่งนี้ ชายคนนั้นไม่ใช่สามีฉัน

ฉันปรับสายยางเพื่อฉีดน้ำขึ้นด้านบน หยดน้ำกระเซ็นเป็นประกาย
ระยิบระยับในอากาศร้อนอบอ้าว ฉันมองภาพอันงดงามนี้ระหว่างรอดู
ดาวศุกร์ที่จะปรากฏให้เห็นบนท้องฟ้าทิศตะวันตกในอีกไม่นาน

โน่นดาวประจำเมืองนี่นา...

ฉันหลับตา เงี่ยหูฟังถ้อยคำที่ยังก้องหู

“อากาศยังไม่เย็นขึ้นสักทีนะ”

ฉันหันหน้าไปทางต้นเสียง เห็นคุณป้าบ้านชาวกูมะยีนอยู่ เธอสวมหมวกฟางกับรองเท้าบูต เห็นรถเข็นล้อเดี่ยวบรรทุกผัก คงเพิ่งเสร็จงานในสวน บนรถเข็นมีแตงกวา มะเขือม่วง พริกทอง และมะเขือเทศ เธอบอกฉันว่า อยากได้อะไรก็หยิบไปได้เลยจ๊ะ ฉันจึงหยิบตะกร้ามาจากเจดียงไม้

“แต่แค่นี้ มีคนให้ฉันมาอีกที” คุณป้ายื่นเค้กเนยก้อนสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่ห่อไว้อย่างสวยงามมาให้ “ถ้าเอาไว้ที่บ้านเดี๋ยวจะกิน ฉันบอกแล้วว่าห้ามกินเพราะน้ำตาลสูง แต่แกไม่ยอมฟังเลย บ้านหนูอากิไม่มีคนแก่คงกินได้ ไม่เป็นไรหรอกนะ”

ระหว่างคุยอยู่นี้ ยูก็ซบรอยนตคันเล็กสี่เหลี่ยมเคลือบแบบต้นหญ้าอ่อนๆ เข้ามาในสวน

“คุณป้า สวีตตี้คะ” พอกกล่าวทักทายเสร็จ ยูก็หันมาหาฉัน

“เมื่อก็หนูสวนกับรถพ่อด้วย”

“เขาบอกว่าคืนนี้จะค้างที่อามาบาริ¹จ๊ะ”

“อ้อ เหนอคะ งั้นคืนนี้ทำข้าวเย็นสำหรับสองคนพอนะ อึย คุณป้าชอบคุณสำหรับของพวกนี้นะคะ” ยูก็หัวชอบคุณคุณชาวกูมะ แล้วถือตะกร้าใส่ผักที่ได้รับมาเดินเข้าบ้านไป

“เป็นอะไรไหมจ๊ะ” คุณชาวกูมะมองฉันด้วยสีหน้าเป็นห่วงจากใต้ปีกหมวกฟาง “ชีวิตแต่งงานไม่ได้มีแต่เรื่องดีๆ อย่างเดียวหรอกนะ ทำให้สบายๆ ไรนะจ๊ะ”

“คะ ฉันสบายดี”

“อ้อ...อย่างหนูอากิมิก็คงทำใจได้นะ” คุณชาวกูมะมีสีหน้ากระอักกระอ่วนเล็กน้อย ก่อนจะเข็นรถเข็นจากไป

1 ชื่ออำเภอทางตอนเหนือในจังหวัดเอฮิเมะ

ฉันรดน้ำในสวนต่อให้เสร็จ แล้วเดินถือปีกจดหมายกลับเข้าห้องทำงาน คืนนี้เป็นเวรยูทำอาหารเย็น ฉันจึงยังทำงานต่อได้อีกหน่อย

ฉันนั่งลงบนเก้าอี้ริมหน้าต่าง แล้วหยิบเข็มปักซึ่งวางอยู่บนแท่นไม้ เข็มปักนี้ใช้ปักผ้าแบบโอตตุตุร์ ต่างจากเข็มปักทั่วไป ฉันร้อยลูกปัดกับด้ายไว้แล้ว ฉันจะปักลูกปัดสวารอฟสกีแวววาวให้เป็นลวดลายบนผืนผ้าที่ชวนให้นึกถึงท้องฟ้ายามราตรีสีดำมืด ขณะขยับเข็มอย่างประณีต ว่องไว และแม่นยำอยู่นี้ ความเป็นตัวเองจะเลือนรางลง รวากับตนกลายเป็นหนึ่งเดียวกับความมั่งงามที่ค่อยๆ ปรากฏให้เห็น กว่าจะรู้ตัวอีกทีก็ผ่านไปหลายชั่วโมงแล้ว

แต่วันนี้ทำอย่างไรก็ไม่มีสมาธิเลย ฉันหยิบปีกจดหมายซึ่งวางอยู่บนโต๊ะแล้วออกจากห้อง

ขณะเดินตรงไปยังประตูบ้าน ฉันได้ยินเสียงยุดังมาจากห้องครัว “วันนี้พ่อไม่อยู่บ้านนะ ไช้ ไปหาคนอิมบาบินั้นแหละ”

“บ้านเธอนี้ก็เก่งนะ ภรรยาฉันรู้ว่าสามีมีคู่แบบนี้ แผลกชะมัด”

ฉันได้ยินเสียงเพื่อนยูอีกคน คงจะเปิดลำโพงสมาร์ตโฟนคุยกัน และยังมีเสียงมีดชอยอะไรบางอย่างเป็นจังหวะดังฉับๆ แทรกอยู่ พร้อมมีกลิ่นกระเทียมด้วย

“ฉันชินแล้วละ”

“ก็เพราะชินนี่แหละ ฉันถึงได้บอกว่าแผลก”

ฉันสวมรองเท้าแตะเดินออกจากบ้านไป ทิ้งเสียงสนทนาของทั้งสองไว้ข้างหลัง

ในเดือนสิงหาคม ช่วงโพล์เพล็อย่างนี้ดวงอาทิตย์ยังไม่ยอมลับขอบฟ้าสักที ฉันเดินฟังเสียงจกจันร้องอ้ออิ่ง มีร้านเล็กๆ ชายของกระจุกกระจิกตั้งอยู่เลยไปข้างหน้าเล็กน้อย กลุ่มแม่บ้านนั่งคุยกันบนม้านั่งสำหรับนั่งพักผ่อน ตอนฉันเดินผ่าน เราแค่ก้มหัวทักทายกัน แล้วฉันก็เดินเลยไป

เหมือนเป็นปลาต่างสายพันธุ์

ไม่น่าเชื่อเลยว่าคนอย่างครุฑิตาฮาระจะนอกใจด้วย

แต่ก่อนหน้านั้น อากิมิกิไม่เบาเหมือนกันนะ

เรื่องนั้น ฉันว่าครุฑิตาฮาระก็ใจกว้างนะที่ยอมยกโทษให้

ไม่ได้ยกโทษสักหน่อย ถึงได้มีผู้หญิงอื่นอย่างไรล่ะ

นี่คือข่าวซุบซิบที่ลือไปทั่วเกาะ เกาะแห่งนี้ไม่ค่อยมีเรื่องบันเทิง ดั่งนั้น เรื่องที่ครอบครัวฉันบ้านแตกจึงถือเป็นความบันเทิงซึ่งกำลังเกิดขึ้นจริง สำหรับชาวเมืองบนเกาะนี้

ฉันเห็นผืนทะเลสะท้อนแสงแดดยามเย็นจนเป็นสีเงินอยู่ข้างหน้า ช่วงเวลานี้ช่างสงบสุข เสียงคลื่นก็แทบจะไม่ได้ยิน เมื่อเดินเลียบชายหาด ซึ่งคิดเคี้ยวนิดๆ มีจักรยานสำหรับสองคนแล่นตรงเข้ามาหา หนุ่มสาวบน จักรยานสวมเครื่องแบบโรงเรียน ม.ปลายที่ฉันเคยเรียน เด็กหนุ่มวางขาไว้ บนที่พับเท้า มือจับบ่าเด็กสาวซึ่งเป็นผู้ปั่น ทั้งสองปล่อยผมปลิวสะบัดและ ปล่อยเสียงหัวเราะไปตามลมทะเล ขณะจักรยานแล่นผ่านฉันไป

ขณะหันหลังให้เครื่องแบบนักเรียนซึ่งห่างออกไปเรื่อยๆ ฉันหวน นึกถึงโถงทางเดินในอาคารเรียนโรงเรียน ม.ปลายในแสงแดดตอนเที่ยง และยังมีไปถึงกลิ่นเหล้าที่โชยมาเตะจมูกท่ามกลางกลุ่มเด็กหนุ่มสาวสวม เสื้อเชิ้ตขาวตามระเบียบของโรงเรียน

บทที่ 1

เสียงคลื่นกระทบฝั่ง

อาโอโนะ โคอ อายุ 17 ปี ฤดูใบไม้ผลิ

“ตีมาเธอ”

เมื่อผมเงยหน้าขึ้นก็สบตากับเด็กสาวที่ช่วยเก็บซีทที่ผมทำหล่น เธอคืออโนะอุเอะ อากิมิ เรียนอยู่ชั้นเดียวกัน ที่ผมรู้ทั้งชื่อและนามสกุลก็เพราะโรงเรียน ม.ปลายบนเกาะนี้มีนักเรียนแค่รุ่นละประมาณ 30 คน เหมือนอยู่คนละโลกกับโรงเรียน ม.ปลายในจังหวัดเกียวโตที่ผมเคยเรียนจนถึงเมื่อปีที่แล้ว ผมแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินที่เธอถาม แล้วเดินออกมาจากตรงนั้น

เมื่อเดินกลับห้องเรียน ผมนึกแปลกใจที่เธอดมกลิ่นเสื้อผ้าออกทั้งที่ดูเป็นคนจริงจัง ผมสีดำที่ไม่ได้ข้อมยาวประบ่า ผิวเกรียมแดด ริมฝีปากแห้งแบบไม่ได้รับการดูแล และไม่ได้ทาลิปมัน เธอไม่ได้ดูเฉิมกว่าใครเป็นพิเศษ เพราะนักเรียนทุกคนบนเกาะล้วนเป็นแบบนี้ ตอนเห็นนักเรียนรุ่นน้องสวมหมวกกันน็อกทรงพีกทองเดินทางมาโรงเรียน ผมถึงกับประทับใจกับความไร้เดียงสา

ขณะเตรียมตัวกลับบ้าน สมาร์ทโฟนในกระเป๋ากางเกงของผมสั่น
[เลิกเรียนแล้วบอกด้วยนะ] แม่ส่งข้อความมา

[เลิกแล้ว มีอะไรเหรอ]

[มาทำเรื่องประมงหน่อย ปลาถูกดี]

ผมตอบว่าซีก็เข้าไป แต่แม่ไม่อ่านข้อความแล้ว ผมจึงได้แต่จู้ปาก
อย่างไม่สบอารมณ์ วันนี้มีเรียนแค่ครึ่งวัน ผมเดินทอดน่องไปตามถนน
เลียบชายฝั่งทะเลได้แสงแดด

“ไค ทางนี้ ไค...ไค”

หญิงสวมชุดกระโปรงพลีวสีชมพูอ่อนโบกมือให้ผมจากในกลุ่ม
พวกลุงๆ ที่กำลังขนของขึ้นจากเรือกับพวกป้าๆ บนเกาะที่มาซื้อปลา

“จะให้รอถึงเมื่อไร ไม่ได้เอาครีมนันแดดมาชะด้วย”

“ก็แล้วใครล่ะที่ตามตัวให้มากะทันหันแบบนี้”

แม้จะย้ายมาอยู่บนเกาะได้หนึ่งปีแล้ว แต่แม่กับผมยังพูดสำเนียง
เกี่ยวโตไม่เปลี่ยน สาเหตุของผมคือไม่มีเพื่อนคุย ส่วนสาเหตุของแม่เหมือน
จะเป็นเพราะแม่คิดแค่ว่า ผู้ชายชอบผู้หญิงพูดสำเนียงเกี่ยวโต

“อยู่กันแค่สองคน จะซื้ออะไรเยอะเยอะ”

แม่ยื่นถุงพลาสติกมาให้ ในถุงใส่น้ำแข็งกับปลาอัดแน่น “ว่าจะทำ
ปลาดิบให้ลูกค่านะ”

“พวกลุงบนเกาะคงกินปลาดิบกันจนเบื่อแล้ว”

“จริงเหรอ ฉันชอบออก”

แม่คงคิดว่าคนอื่นน่าจะชอบเหมือนที่ตัวเองชอบ พูดในแง่ดีคือ
เป็นคนคิดอะไรง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน แต่พูดในแง่ร้ายคือไม่คำนึงถึงผู้อื่น นี่คือ
ลักษณะที่มักพบได้ในผู้หญิงประเภทที่แม่ตอนแรกผู้ชายจะเห็นว่าน่ารักดี
แต่สุดท้ายก็ไร้ค่า

“สวัสดิ์ค่ะ วันนี้อากาศดีนะคะ” แม่ทักทายชาวเกาะที่เดินสวนกัน
พวกลุงๆ พวกนี้ยิ้มกริ่มกริม ส่วนพวกป้าๆ ยิ้มตามมารยาทให้จบบๆ ไป แม่
เปิดร้านสแน็กบาร์ซึ่งเป็นเพียงร้านเดียวบนเกาะ

2 บาร์ประเภทหนึ่ง มักมีพนักงานเป็นผู้หญิงและมีกลุ่มลูกค้าเป็นผู้ชาย

ครอบครัวเรามีแค่สองคนแม่ลูก ได้ยินว่าเมื่อผมเกิด พ่อก็เสียด้วยโรคมะเร็งกระเพาะอาหาร แม่เป็นผู้หญิงที่ขาดผู้ชายไม่ได้ ตั้งแต่ผมเริ่มรู้ความก็เห็นผู้ชายเข้าออกบ้านเป็นว่าเล่นตลอดเวลา อย่างไหนแม่ตามผู้ชายที่รู้จักกันที่โตเกียวมาอยู่บนเกาะเล็กๆ ในเซโตอูจิ³ เห็นว่าสัญญากันแล้วว่าจะแต่งงานกัน แต่จะจริงหรือ ลูกชายอย่างผมกล้าพูดได้เต็มปากว่าหมอนี้ไม่ใช่คนประเภทที่จะฝากฝังให้ดูแลครอบครัวได้

บนเกาะมีร้านเหล้าร้านอื่นก็จริง แต่ไม่มีร้านไหนเอาเรือร่นมาเป็นจุดขายอย่างชัดเจน เมื่อเทียบกับผู้หญิงบนเกาะซึ่งมีผิวเกรียมแดด สุขภาพแข็งแรง แม่แตกต่างจากคนอื่นตรงที่ผิวขาว ดูนุ่มนวล และพูดสำเนียงเกี้ยวโต ฟังนิ่มนวล และผมซึ่งเป็นลูกชายของผู้หญิงคนนี้ก็แตกต่างจากคนอื่นเช่นกัน ผมอยากเป็นอิสระจากที่นี่ไวๆ

เมื่อกลับถึงบ้าน เหล้าที่สั่งไว้ก็มาส่งแล้ว ผมชนลั้งกระดาษที่วางอยู่หน้าบ้านเอาไปเก็บบนชั้นพร้อมตรวจเทียบกับใบเสร็จ มีวิสกี เบียร์ และโซจูเหมือนเช่นทุกครั้ง

ผมเช็กสต็อกกับสั่งซื้อเหล้าและกับแก้มมาตั้งแต่เรียน ม.ต้น ช่วงนั้นแม่กำลังมี “ความรักครั้งสุดท้ายแล้วแหละหนนี้” จนปล่อยให้ละครเลยร้าน ผมจึงต้องเริ่มช่วยงานด้วยความจำใจ สุดท้ายแม่ก็ถูกผู้ชายทิ้ง “ความรักครั้งสุดท้าย” จบลงอย่างง่ายดาย แต่ผมยังคงช่วยงานที่ร้านเรื่อยมาเป็นปกติ

“ไค ขอดเกล็ดปลาที”

“ทำเองสิ ไหนบอกว่าชอบปลาดิบไง”

“ปลาดิบนะชอบ แต่เกล็ดปลานะขยะขแย้ง”

ผมจำใจเดินเข้าครัว ไล่แม่ไปที่อื่น แล้วใช้มีดขูดสควนจากหางปลา

3 ทะเลเซโตอูจิจึงคือทะเลภายในที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศญี่ปุ่น ล้อมรอบด้วยเกาะฮงชู ฝั่งตะวันตก เกาะชิโกกุ และเกาะคิวชู

ไปทางหัวปลา เกิดปลาตีเทาอ่อนกระเด็นลงอ่างล้างจานสเตนเลส

“ขอบใจนะ ไค ถึงแกจะขี้นแต่ก็คอยช่วยฉันอยู่ดี แกนี่ใจดีจริงๆ”

เมื่อจัดการเสร็จเรียบร้อย แม่เข้ามาถอดผมจากข้างหลัง ผมสะบัดแขนแม่ออกแล้วกลับไปจัดสต็อกต่อ ในใจนี้ก็อยากให้แม่เลิกทำตัวกับลูกชายเหมือนอย่างที่กำกับแฟน

“โอ๊ย อยากมีเพื่อนจัง”

ผมหันไปหาเสียงพิมพ์

แม่ใช้มีดแล่ปลาเป็นชิ้นบางๆ พลางตะแคงหน้ามองปลาจากด้านข้าง บนถาดสีเหลี่ยมมีชิ้นปลาดิบรูปร่างแหงๆ ดูไม่ได้วางเรียงอยู่ แม่พูดต่อทั้งที่ยังอยู่ในท่าประหลาด

“ฉันอุตุส่าห์ชวนคนที่มาทำเรือประมงคุย แต่เขาพูดตอบแค่เรื่อง दिनฟ้าอากาศ”

แน่สิ ถ้าเราสองคนย้ายมาแบบคนมีหัวนอนปลายเท้าก็ว่าไปอย่าง แต่แม่คือมาจากร้านสเน็กบาร์ที่ตามผู้ชายมาอยู่แปลกถิ่น ผู้หญิงบนเกาะจะยอมเปิดใจให้แม่ง่ายๆ ได้อย่างไร แถมแม่ยังตีสนิทกับคนอื่นอย่างประหลาด จู่ๆ ก็ไปพูดอวดแฟนตัวเองให้คนที่เจอหน้ากันครั้งแรกฟัง จนทำให้อีกฝ่ายต้องถอยห่าง

“แต่ไหนแต่ไรฉันไม่เคยมีเพื่อนผู้หญิงเลย เพราะอะไรกันนะ”

“เพราะใช้ชีวิตแบบไม่คิดอะไรไม่ใช่หรือ”

“ปากคอเราะร้าย ฉันคิดอะไรตั้งเยอะแยะ”

ทั้งที่อายุ 30 กลางๆ แล้วแต่แม่ยังพูดจาอวดอ้อน นิสัยแบบนี้คงทำให้ผู้หญิงด้วยกันหงุดหงิด ระวังที่ผมคุยกับแม่ไปเรื่อยๆ เช่นนี้ ประตुर้านก็เปิดออก

“อ้าว อานี่เอง”

แม่หันไปสนใจแฟนหนุ่มในพริบตา ผมนึกในใจว่านิสัยแบบนี้ก็

เหมือนกัน ชอบให้ความสำคัญกับผู้ชายก่อนจนยอมเบียดบังเพื่อนผู้หญิง ทำให้เสียเพื่อนอยู่เรื่อย

“อา ทำไมวันนี้มาไวจัง”

“ก็อยากเจอโฮโนกะนี่”

อาทำงานที่อุตสาหกรรมเบรคต่างๆ บ้านเกิดของเขาอยู่ที่โทโฮกุ⁴ หลังเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่จึงย้ายไปทำงานหาเงินที่จังหวัดอื่นๆ และได้รู้จักกับแม่ในช่วงที่ทำงานในเกียวโต

“มีปลากะพงดำอย่างดีด้วย ฉันทำเป็นปลาดิบไว้ จะกินไหม”

“กินสิ อาหารฝีมือโฮโนกะอร่อยทุกอย่างเลยนี่นา”

“ฉันรักอาที่สุดเลย”

ในเวลาแบบนี้ คนเป็นลูกอย่างผมต้องไม่เห็น ไม่พูด ไม่ได้ยินอะไร ทั้งนั้น ผมตัดข้าวจากหม้อหุงข้าวใส่ชาม วางปลาดิบแหว่งๆ ไว้บนข้าวแบบส่งๆ ราวโชยุ บีบหลอดวาซาบิ ทำซูชิมีไช้แบบง่ายๆ แล้วกินข้าวตรงที่นั่งเคาน์เตอร์ เหลือบตามองผู้ใหญ่สองคนกะหงุกกะหนึ่งกัน พอกินเสร็จผมก็รีบขึ้นชั้นสอง

บ้านของผมชั้นหนึ่งทำเป็นร้าน ส่วนชั้นสองเป็นที่พักอาศัย ผ่านไปสักพักเสียงอินโทรเพลงคาราโอเกะก็ดังมาจากชั้นล่าง อาชอบร้องเพลงของวงมิสเตอร์ซิลเดรนเสมอ ส่วนแม่คงนั่งทำคางเอาศอกยันเคาน์เตอร์มองแฟนหนุ่มด้วยความเคลิบเคลิ้มอยู่แน่ๆ

รอบนี้ช่วยคบกันให้ยืดๆ ที่เออะ

ผมหวังเช่นนี้จากใจจริง ทุกครั้งที่ถูกผู้ชายทิ้ง แม่จะกอดผมร้องไห้

4 ภูมิภาคหนึ่งของประเทศญี่ปุ่น แปลว่าตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่บนเกาะฮงชูทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วยจังหวัดอิวาเตะ ฟุกุชิมะ อากิตะ อาโอโมริ ยามากาตะ มิยาจิมะ และฮกไกโด เป็นพื้นที่ประสบภัยแผ่นดินไหวและคลื่นสึนามิครั้งใหญ่ในเดือนมีนาคม ค.ศ.

พุ่มพ่าย ผมเชื่อว่าจะต้องดูแลแม่เวลาเป็นแบบนี้ ผมหยิบแฮนด์โฟนมาครอบหู จะได้ไม่ได้ยินเสียงแม่ แล้วเปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ก่อนจะเปิดไฟล์ที่นาโอโตะส่งมาให้ทางอีเมล

ไอ้โฮ เจ๋งสุดๆ

โลกเปลี่ยนไปในพริบตา เรื่องราวที่เคยอยู่แค่ในหัวผมโลดแล่นมีชีวิตชีวาอยู่ในภาพการ์ตูนที่แบ่งเป็นช่องๆ เวลาอ่านครั้งแรกผมจะตื่นตื้นไปกับพลังและความประทับใจนี้เสมอ ผมอ่านไปเรื่อยๆ ด้วยความตื่นตื้นลึงโลด และพออ่านรอบสองก็จะตั้งใจอ่านโดยดูจากมุมมองของเจ้าของเนื้อเรื่อง

เมื่อสองปีก่อนผมรู้จักกับคุซุมิ นาโอโตะ จากในเว็บไซต์สำหรับโพสต์ผลงานการ์ตูนและนวนิยาย ผมโพสต์นวนิยาย ส่วนนาโอโตะโพสต์การ์ตูน ตอนแรกเราแค่กดไลก์ให้กัน แต่วันหนึ่งนาโอโตะส่งข้อความมาว่าอยากเอานวนิยายที่ผมเขียนไปวาดเป็นการ์ตูน ภาพที่เขาวาดเป็นแนวที่ผมชอบอยู่แล้วก็จริง แต่พอได้เห็นการ์ตูนตอนวาดเสร็จ ยิ่งดูเท่กว่าที่ผมคิดไว้อีก และที่ทำให้รู้สึกดีที่สุดคือนาโอโตะเคารพต้นฉบับของผม

คู่ที่ทำงานร่วมกันแบบคนหนึ่งเขียนเรื่อง อีกคนวาดภาพ ส่วนใหญ่มักจะทะเลาะกันจนวงแตก เพราะแก่นของเนื้อเรื่องอยู่ที่ผู้เขียนเรื่อง ส่วนแก่นของการ์ตูนอยู่ที่คนวาดภาพ หากอยู่ในสถานะที่ทั้งสองต่างดึงเชือกจนตึงเปรี๊ยะด้วยแรงเท่าๆ กันได้ก็จะเป็นดีที่สุด แต่หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีแรงน้อยกว่า ผลงานจะพังไปเรื่อยๆ นาโอโตะคอยถามผมทุกเรื่องแม้จะเป็นรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เพราะอย่างนี้ผมจึงยิ่งไวใจว่า ปล่อยให้นาโอโตะจัดการเนื้อเรื่องแทนก็ได้ ผลงานเราได้รับเสียงชื่นชมในเว็บไซต์ เราจึงฮึกเหิม ส่งผลงานให้นิตยสารการ์ตูนสำหรับเด็กผู้ชายของสำนักพิมพ์รายใหญ่ แต่ไม่ได้รับเลือก และไม่ได้แม้แต่รางวัลชมเชย ระหว่างที่กำลังท้อแท้กันอยู่นั้น ก็ได้รับการติดต่อจากบรรณาธิการนิตยสารการ์ตูนสำหรับเด็กผู้ชายของสำนักพิมพ์เดียวกัน

การ์ตูนของพวกเขา น่าจะเหมาะกับวัยรุ่นผู้ชายมากกว่า

บรรณาธิการชื่อคุณอุเอกิบอกเช่นนี้ เขาเล่าว่าบรรณาธิการนิตยสารเด็กผู้ชายที่พวกผมส่งผลงานไปนั้นเอาต้นฉบับมาให้เขาพร้อมแนะนำว่า “เป็นผลงานของหน้าใหม่ที่ดีเลยนะ แต่น่าจะเหมาะกับนิตยสารคุณมากกว่าผม” เมื่อมีคนติงว่าถึงผลงานจะดี แต่อาจไม่เหมาะกับผู้อ่านบางวัย เราถึงเพิ่งรู้ว่าไม่เคยคิดแถมนี้มาก่อน

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา คุณอุเอกิก็คอยช่วยดูผลงานของผมกับนาโอะโตะจนปีที่แล้วเราส่งผลงานที่ทำเสร็จตามคำแนะนำของคุณอุเอกิไปประกวดและได้รับรางวัลยอดเยี่ยม หลังจากนั้นคุณอุเอกิจึงเป็นบรรณาธิการดูแลต้นฉบับของเราอย่างเป็นทางการ ตอนนั้นเราทั้งสามกำลังพยายามชิงพื้นที่หน้ากระดาษในนิตยสารเพื่อตีพิมพ์ผลงานต่อเนื่องเป็นตอนๆ

อนาคตตั้งใจจะเป็นนักเขียนการ์ตูนอาชีพหรือ
มีความฝันแบบนี้ดีจังเลย

เรื่องของผมกลายเป็นที่ฮือฮานิดๆ ในโรงเรียน ม.ปลายที่เกี่ยวข้องโตซึ่งผมเรียนอยู่ตอนนั้น แต่ผมไม่เคยมีความฝันเลย ชีวิตประจำวันมีแต่แม่ที่ลืมหูลูกชายทุกครั้งเวลาหลังผู้ชาย แม่ที่เคยทิ้งลูกชายวัยประถมให้อยู่บ้านคนเดียวเพื่อไปหาผู้ชาย

เมื่อก่อนแม่เคยทำงานในร้านสเน็กบาร์ ผมเลยชินกับการอยู่เฝ้าบ้าน แต่ยังไม่ชินกับความเหงาอยู่ดี คิโนโงะต้องอยู่คนเดียว ผมจะหนีไปอยู่ในโลกของการ์ตูนที่ยืมจากเพื่อนบ้าง ยีนอ่านในร้านหนังสือมือสองแถวบ้านบ้าง โลกสมมุติที่อ่านเท่าไรก็ไม่เคยเบื่อนี้ช่วยปลอบประโลมและพาผมหนีจากความเป็นจริง สำหรับผมแล้วเรื่องราวนี้ไม่ใช่ความฝัน แต่เป็นเครื่องมือจำเป็นที่ช่วยพาผมหนีพ้นความเป็นจริง ต่อมาผมเริ่มวาดอะไรคล้ายๆ การ์ตูนลงสมุด แต่ดูเหมือนจะไม่มีพรสวรรค์ด้านการวาดภาพ ผมอยากถ่ายทอดโลกที่ล้นปรี่อยู่ในหัวให้ออกมาเป็นรูปเป็นร่างไวๆ จึงเขียน

แต่บทพูด จนมีแต่บทพูดเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

นาโอโตะเล่าว่าเขาตรงข้ามกับผม เขาแค่อยากวาดฉากที่ชอบ แต่เอาฉากมาประกอบเป็นเรื่องราวไม่เป็น ผมทำได้แค่เขียนเนื้อเรื่อง ส่วนนาโอโตะทำได้แค่วาดภาพ คุณอุเอกิกล่าวว่า “นายสองคนมีส่วนที่ขาดจึงเติมเต็มกันได้ อย่างพวกนายคือหนึ่งบวกหนึ่งแล้วได้มากกว่าสอง”

ผมไม่ค่อยเข้าใจ สำหรับผมแล้วสิ่งที่ขาดมีแค่ความอึดอัดและความเหงา เรื่องที่สิ่งไม่สมประกอบสร้างคุณค่าให้สิ่งไม่สมประกอบได้นั้นเป็นเรื่องของคนอื่นเสมอ

ในช่วงที่เพลงซึ่งฟังผ่านเฮดโฟนจบและเพลงใหม่ยังไม่เริ่มเล่น ผมได้ยินเสียงอาร้องเพลงของวงมิสเตอร์ซิลเดรนเบาๆ ผมกดเฮดโฟนให้แนบหูขึ้นเพื่อปิดกั้นเสียง หยิบขวดวิสกี้นบนชั้นมารินใส่แก้วมีหู บนขดมีรอยปากกาเมจิกสีขาวเลือนรางเขียนว่าคุณคาซุ วิสกี้นี้เป็นของลูกค้าที่เลิกมาร้านแล้ว ผมดื่มวิสกี้นี้เพียวๆ ผมดื่มเหล้ามาตั้งแต่สมัย ม.ต้นแล้ว

ดื่มเพียวๆ แบบนี้เหมือนเขาเลยนะ

ผมได้ยินว่าพ่อก็ชอบดื่มวิสกี้นี้เพียวๆ เหมือนกัน แม่เตือนพ่อก็คือวิธีว่าดื่มแบบนี้ไม่ดีต่อสุขภาพ แต่เตือนเสร็จก็แกล้งทำเป็นไม่เห็น คงเป็นเพราะแม่ก็ทำตามใจตัวเองเหมือนกัน จึงไม่จู้จี้จ๋าอะไรกับผม แม้จะสบายใจดีก็จริง แต่อีกมุมหนึ่งผมก็สงสัยว่า ความรักของพ่อแม่เป็นอย่างไ

หนึ่งอีก สองอีก ผมรู้สึกร้อนผ่าวไปตามจุดที่เหล้าไหลผ่านในตัว ทั้งร่างหนักอึ้ง แต่สติสัมปชัญญะกลับลอยลิว ทั้งเหล้าและการตุนคือเครื่องมือที่ช่วยส่งผมโอบยบินไปสู่ “โลกที่ไม่ใช่ที่นี่”

ผมใช้มือทั้งสองข้างกดเฮดโฟนแน่น เติมเต็มโสตประสาทของตนด้วยเสียงดนตรี และใส่โลกของเรื่องราวให้เต็มสมอง แอลกอฮอล์เริ่มทำงานแล้ว สติสัมปชัญญะหลุดออกจากรอบร่างและแผ่ขยายออกไป

นี่คือช่วงเวลาเดียวที่ผมเป็นอิสระ ลืมเรื่องการดูแลแม่ สตีอกเหล้า

และค่าใช้จ่ายเดือนหน้าไปให้หมด แล้วเฟลิดเฟลินตามทีใจต้องการอยู่ใน
โลกของเรื่องราวที่ล่องลอยไร้ขอบเขต

ดื่มมาเหรอ

จู้ๆ โบหน้าของอิโนอุเอะ อากิมิก็แทรกขึ้นมา

อิโนอุเอะ อากิมิ อายุ 17 ปี ฤดูใบไม้ผลิ

คืนนี้เป็นอีกคืนที่พ่อไม่กลับบ้าน ทั้งแม่และฉันรู้เรื่องที่พ่อกับคนรัก
ไม่ใช่แค่ฉันกับแม่ คนรู้กันทั้งเกาะด้วยซ้ำ

ได้ยินว่าเป็นครูสอนเย็บปักมาจากโตเกียวละ

ปล่อยไปเถอะ คนเมืองมาอยู่บนเกาะได้ไม่นานหรอก

ผู้ชายนอกใจก็เหมือนเป็นหวัดนั่นแหละ

พวกบ้าๆ ให้กำลังใจ ส่วนแม่แคื่อยิ้มเรื่อยๆ

ไม่เข้าใจเขาเลย ได้ยินว่าแก่กว่าเมียตัวเองด้วยซ้ำ

ฉันเห็นแค่แวบๆ แต่ไม่เห็นจะดูมีเสน่ห์ตรงไหน

นานๆ ทีก็คงอยากกินอย่างอื่นบ้างแหละ

พวกลุงๆ พวกนี้หัวเราะ โบหน้าเกรียมแดดดูเป็นสีแดงขึ้น

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อสองปีก่อน ทุกคนเชื่อกันว่าเดี่ยวผู้หญิงคนนั้น

ก็จะออกจากเกาะไป เดี่ยวผู้ชายก็เบื่อกเอง แต่ในฤดูใบไม้ผลิปีี่ซึ่งนับเป็น

ปีที่สาม พ่อก็ออกจากบ้านไป ส่วนแม่ยิ้มไม่ออกแล้ว แม่หงุดหงิดเสมอ

และโมโหง่ายด้วยเรื่องหุยมหิม ที่ผ่านมาแม่ดูสบายๆ เหมือนเป็นภรรยาที่

เชื่อว่าตนคือคนที่เข้าใจสามีที่สุด เดี่ยวสามีก็กลับมา เลยปล่อยให้สามีออก

ไปแหวกว่ายอย่างอิสระ แต่ฉันเพิ่งเข้าใจเมื่อไม่นานนี้ว่า แท้จริงแล้วแม่ไม่

เคยคิดอย่างนั้นเลย แค่แกล้งทำเป็นสบายๆ เพื่อให้ยังคงเป็นตัวเองต่อไปได้

ก่อนหน้านี้ไม่นานนัก ในสัปดาห์หนึ่งพ่อจะกลับมาบ้านแค่ครั้ง สัปดาห์ ส่วนตอนนี้ไม่กลับเลยสักวัน แม่จมดิ่งอยู่ในความโมโห และ ซึมเศร้า แม่จะข้ามสะพานไปคลินิกสุขภาพจิตที่อิมบาวิเพื่อรับยาควบคุม อารมณ์เดือนละสองครั้ง แม้นบนเกาะจะมีโรงพยาบาลเหมือนกัน แต่แม่ไม่ อยากตกเป็นขี้ปากชาวบ้าน เรื่องนี้ฉันเข้าใจความรู้สึกของแม่ก็จริง แต่แม่ เป็นขี้ปากชาวบ้านมาตั้งนานแล้ว บนเกาะนี้ปิดบังอะไรเป็นความลับไม่ได้ เลย แม่จะเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยก็ตาม

แต่ถึงอย่างนั้น ทุกเช้าแม่จะเตรียมอาหารเช้าไว้บนโต๊ะ เมื่อฉันกลับ จากโรงเรียน แม่ก็ทำความสะอาดบ้าน ซักผ้าและเตรียมอาหารเย็นเสร็จ เรียบร้อยเหมือนปกติ ฉันเคยบอกว่าถ้าไม่ไหวก็พักอ่อนเถอะ แต่แม่ไม่ยอม พัง บอกแต่ว่าไม่รู้พ่อจะกลับมาเมื่อไร พ่อไม่ชอบความไม่เป็นระเบียบ เรียบร้อย แม่จึงทำงานบ้านให้ครบถ้วนสมบูรณ์ เสร็จแล้วก็นั่งฟังเก๋อใน ห้องครัวเหมือนหมดแรง และยังเริ่มดื่มเหล้าทั้งที่เมื่อก่อนไม่ดื่ม

ฉันตื่นกลางดึกเพราะกระหายน้ำ แต่พอลงไปชั้นล่างก็ต้องตกใจที่ เห็นแม่นั่งอยู่ตรงประตูเข้าบ้าน แสงไฟจากหน้าประตูบ้านด้านนอกส่อง ผ่านกระจกประตูบานเลื่อน ทำให้แม่ดูลอยเด่นเหมือนวิญญาณ อากาศ รอบตัวแม่เจือกลิ่นเหล้าจางๆ

“ทำอะไรอยู่เธอ” ฉันถามอย่างหวาดๆ แม่หันมาหาข้าๆ ทั้งที่ ดึกตื่นแล้วแต่แม่กลับแต่งตัวสวย แถมยังแต่งหน้าอีกด้วย ฉันกลัวที่จะ ถามว่าเป็นอะไร

“นี่ อากิมิ”

“อะไร”

“ไปดูอาการพ่อหน่อยสิ”

ฉันตกใจจนลืมหายใจ “ให้หนูไปตอนนี่เนี่ยนะ”

“ไปพุงนี้ก็ได้ พุงนี้เป็นวันผู้ปกครองเยี่ยมโรงเรียน คงเลิกเร็วไซ้ใหม่”

ฉันยังไม่ทันจะตอบ แม่ก็เล่ารัว “ได้ยินว่าผู้หญิงคนนั้นเปิดโรงเรียนสอนปักผ้าที่อิมบาวิ สูดยอดเลยนะ แต่ผู้หญิงจะหาเลี้ยงตัวเองเพียงลำพังก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เลยอาจมีนิสัยไม่ยอมคนก็ได้ พ่อเป็นผู้ชายจากบนเกาะ ถ้าถูกผู้หญิงข่มขังไม่ยอมเจียบแน่ เดี่ยวคงอยากกลับบ้านแล้วมั้ง”

“แม่”

“ผู้ชายต้องวางฟอร์ม เราเลยต้องยอมไปรับเขากลับบ้าน ถึงจะน่าโมโหก็จริง แต่ถ้าเราไม่ยอมให้พ่อรักษาหน้า ต่อให้อยากกลับบ้านก็ไม่กล้า กลับอยู่ดีจริงไหม”

“นี่ แม่”

“เห็นพ่อเป็นแบบนี้ จริงๆ แล้วเป็นคนโรแมนติกนะ พ่อปิดเป็นความลับ แต่จริงๆ แล้วพ่อชอบดูหนังรัก เพราะอย่างนี้เลยเกิดอยากสัมผัสความรู้สึกทำนองนี้ขึ้นมาละมั้ง น่ารักเชียว”

ฉันยืนนิ่งอยู่ในความมืดสลัวตรงประตูบ้าน ฟังแม่พูดพึมพำอยู่เฉยๆ ความศรัทธาอันมั่นคงต่อพ่อแม่ และความอุ่นใจเลือนหายไปอย่างง่ายดายราวกับตัวอักษรบนทรายถูกคลื่นซัด ฉันมีเพียงความหวาดกลัว

เมื่อเช้าฉันตื่นขึ้นมาพร้อมความหวาดหวั่น พอมองไปในครัวอย่างเกรงๆ แม่ก็หันมาทักว่าอรุณสวัสดิ์ และถามว่าอยากกินไข่ดาวหรือไข่ม้วนเหมือนไม่มีอะไรเปลี่ยนไปนัก

เรื่องเมื่อคืน ฉันแค้นใจไปเท่านั้นแหละ

ฉันเลื้อกที่จะเชื่อเช่นนี้เพื่อปล่อยผ่านไป แม้จะรู้ว่าไม่ใช่ความฝัน แต่ก็ฝันกลิ่นความทรงจำเรื่องเมื่อคืนนี้ลงคอไปพร้อมกับอาหารเช้า เมื่อฉันเดินออกจากบ้านพลางบอกว่าจะไปแล้ว แม่บอกให้รอเดี๋ยว แล้วยื่นกระดาษมาให้ บนกระดาษเขียนเส้นทางรถเมลล์บนเกาะข้างๆ กับป้ายที่จะต้องลง พร้อมแผนที่คร่าวๆ

แนะนำนักเขียน

นางิระ ยู

อาศัยอยู่ในเมืองเกียวโต เมื่อปี 2549 เปิดตัวด้วยนิยาย BL (Boy's Love) มีผลงานมากมาย เช่น นิยายชุด “เพราะรักเธอผู้งดาม” ซึ่งได้รับการดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์เมื่อปี 2564 นิยายเรื่อง “Kamisama no Biotope” (Kodansha Taiga) ที่ไม่ใช่นิยาย BL และวางจำหน่ายเมื่อปี 2560 นั้นได้รับการสนับสนุนล้นหลามจากเหล่านักอ่าน ต่อมาเมื่อปี 2562 ก็ได้เขียนนิยายเรื่อง ‘Wandering “รัก” พาดัว’ และ ‘Watashi no Utsukushii Niwa’ โดยนิยายเรื่อง ‘Wandering “รัก” พาดัว’ ได้รับรางวัลร้านหนังสือจากการโหวตของพนักงานร้านหนังสือแล้วผลงานเรื่องนี้ก็ถูกดัดแปลงเป็นภาพยนตร์เมื่อเดือนพฤษภาคม ปี 2565 ส่วนผลงานเรื่อง ‘Horobi no Mae no Shangri-la’ ที่วางจำหน่ายเมื่อปี 2563 ก็ถูกเสนอชื่อให้รับรางวัลร้านหนังสือติดต่อกันสองปีซ้อนด้วย ผลงานอื่น เช่น ‘Unu, Hoshinogotoku เธอผู้เป็นคู่จตุรัสดวงดาว’

แนะนำนักแปล

เมธี ธรรมพิภพ เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นนิดๆ หน่อยๆ ในสมัยมัธยมต้นที่โรงเรียนเซนต์คาเบรียล หลังจบมัธยมปลายที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ได้รับทุนรัฐบาลญี่ปุ่นไปศึกษาต่อที่ประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลาเจ็ดปี โดยศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโทที่คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยโอซากะ หลังจบการศึกษา ได้รับโอกาสเป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นเวลาห้าปี ก่อนจะออกมาเปิดร้านบอร์ดเกมคาเฟ่อีกสามปีครึ่ง

ด้านผลงานหนังสือ มีผลงานเขียนหนังสือหนึ่งเล่ม คือ “300 คำถามที่ต้องทำก่อนสอบ PAT 7.3 ภาษาญี่ปุ่น” (เขียนร่วม) และมีผลงานแปลหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่น เช่น “แนวข้อสอบ JLPT N1” “แนวข้อสอบ JLPT N2” “800 คันจิ JLPT N1” “GO! JLPT N2 ไวยากรณ์” “TRY! เตรียมสอบวัดระดับ JLPT N2” “TRY! เตรียมสอบวัดระดับ JLPT N3” “พจนานุกรมศัพท์ญี่ปุ่น ระดับกลาง-สูง” (แปลร่วม) “พูดญี่ปุ่นแบบญี่ปุ่นพูด ระดับกลาง-สูง” “เคโกะ ภาษาสุภาพ ในออฟฟิศ ลูกต้อง นอกออฟฟิศลูกใจ” ฯลฯ

ส่วนผลงานแปลวรรณกรรม เช่น หนังสือชุด “แม่มดกิกิผจญภัย” เล่ม 2-6 โดยเอโกะ คาโดโนะ “#ถึงเวลาเล่าความจริง” โดยยูกิ ซินอิจิโร “ส่งต่อปาฏิหาริย์ผ่านหนังสือ” โดยโมริซาวะ อากิโอะ “ด้วยรักและความตาย” โดยมินะโตะ คะนะเอะ “ดื่มให้แก่ดวงตาของเธอ” โดยฮิงาชิโนะ เคโกะ “ชิงข้าสวรรค์คืนร้าย” โดยคิโนะซิตะ ฮันตะ ฯลฯ และ “เธอผู้เป็นดั่งดวงดาว” เล่มนี้คือผลงานแปลเล่มแรกที่ได้มีโอกาสร่วมงานกับสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

นอกจากแปลหนังสือแล้ว ยังมีงานอดิเรกอื่นๆ เช่น เล่นบอร์ดเกม เขียนคาถาวิเศษ ชมละครเวที ใช้เวลาว่างกับสุนัขชิบะสองตัวชื่อมิโสะกับโซยุ

หากต้องการตีพิมพ์หรือพูดคุยกับผู้แปล สามารถติดต่อได้ทางอินสตาแกรม hijoke0131

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 DaifukuPUB

เรื่องราวความรัก ความฝัน การเลือกเส้นทางชีวิตอันท้าทายของ ไค และ อากิมิ
ตั้งแต่วัยแรกรักจนถึงสุดทางชีวิต แม้ครอบครัวแตกสลาย สังคมกดดัน นินทาว่าร้าย
พวกเขาโดดเดี่ยวแต่กลับช่วยกันรินรดความฝัน ส่องประกายให้กันและกันจุดตั้งดวงดาว

เรื่องราวดำเนินเร็วชวนติดตาม จำนวนภาษายอดเยี่ยม
การ์นต์ด้วยรางวัลเกียรติยศนักสืบรางวัล
และรางวัลชนะเลิศ 本屋大賞 (Honya Taishō) Japan Bookseller's Award 2023
รางวัลที่ร้านหนังสือทั่วญี่ปุ่นโหวตให้เป็นหนังสือที่ดีที่สุดแห่งปี

ปิยาย

SN0068

www.booktime.co.th

กดสั่งซื้อ

@DaifukuPUB